

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **Z. S.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,

w dniu 12 lutego 2025 r.

wniosku skazanego

o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Marka Motuka i Ryszarda Witkowskiego

od udziału w rozpoznaniu sprawy II KK 423/23,

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**wyłączyć sędziów Sądu Najwyższego Marka Motuka i
Ryszarda Witkowskiego od rozpoznania sprawy II KK 423/23.**

UZASADNIENIE

Na rozprawie kasacyjnej w dniu 12 grudnia 2024 r. skazany Z. S. złożył wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Marka Motuka i Ryszarda Witkowskiego z uwagi na sposób ich powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego oraz zawdzięczeniu tych byłemu Ministrowi Sprawiedliwości – Z. Z., z którym jest skonfliktowany. Wskazał również na fakt orzekania przez sędziego Ryszarda Witkowskiego w Izbie Dyscyplinarnej, co w przekonaniu wnioskodawcy stanowiło zgodę na „demolowanie systemu prawnego i destrukcję Sądu Najwyższego”.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, że rozpoznaniu wniosku nie stało na przeszkodzie to, że wcześniejszy wniosek o wyłączenie tych samych sędziów został pozostawiony bez rozpoznania na mocy postanowienia SN z dnia 26 lipca 2024 r., KRI 472. Rzecz bowiem w tym, że w jego wydaniu brała udział sędzia Małgorzata Bednarek, co do której zachodzą takie same okoliczności dotyczące powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego, jak te wskazane we wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Marka Motuka i Ryszarda Witkowskiego. W takim układzie procesowym ww. postanowienie nie stanowi przeszkody w rozpoznaniu ponowionego wniosku o wyłączenie tych sędziów, albowiem „orzeczenie wydane z udziałem sędziego Sądu Najwyższego powołanego na ten urząd w wyniku rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z 8 grudnia 2017 r. dotknięte jest bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a w konsekwencji nie zostało wydane przez niezależny i bezstronny sąd ustanowiony ustawą” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2024 r., II KK 540/23, zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2024 r., III KK 147/24*).

Jeśli chodzi o zasadniczą kwestię wadliwości powołania sędziów, związaną z udziałem w procesie nominacyjnym Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 3), to zagadnienie to było przedmiotem obszernej analizy w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110 - 1/20 oraz w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (*OSNK 2022, z. 6, poz. 22, LEX nr 3348360*), co czyni zbędnym czynienie szerszych rozważań w tym zakresie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechnie akcentuje się, że „sędzia ulega wyłączeniu, nie tylko wówczas, gdy istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie (art. 41 § 1 k.k.), ale również w sytuacji, gdy orzekanie przez sędziego w danej sprawie mogłoby

prowadzić do naruszenia standardu z art. 6 ust. 1 EKPC i uznania, że taki skład orzekający w ogóle nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą” (*postanowienia SN: z dnia 6 lipca 2022 r., IV KO 66/22, LEX nr 3405631 z dnia 13 października 2021 r., II KO 30/21; z dnia 28 kwietnia 2022 r., IV KO 32/22; z dnia 17 marca 2022 r., II KO 12/22*). Niewątpliwie problematyka związana z procedurą powołania sędziów ściśle powiązana jest z prawem do rzetelnego procesu sądowego, co tym bardziej uzasadnia wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Marka Motuka i Ryszarda Witkowskiego od udziału w sprawie kasacyjnej II KK 423/23.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[t.n]

[r.g.]